

Streda 18. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 18. týždňa v Cezročnom období.

Navrhované témy sú:
naliehanie kanaánskej ženy;
zdanlivý Ježišov chlad; keď sa
zdá, že Boh mení názor.

KEĎ BOL JEŽIŠ na ceste do oblasti Týru a Sidonu, prišla k nemu istá kanaánska žena a zvolala: „Zmiluj sa nado mnou, Pane, syn Dávidov! Dcéru mi hrozne trápi zlý duch“ (Mt 15, 22). Prvá reakcia Majstra je zarážajúca: „Ale on jej neodpovedal ani slovo“ (Mt 15, 23). Zmätení apoštoli naliehali, aby ženu vypočul, najmä aby prestala za nimi kričať,

ale Kristova odpoveď bola podobná tej predchádzajúcej: „Ja som poslaný iba k ovciam strateným z domu Izraela“ (Mt 15, 24).

Zdalo sa, že vec je uzavretá, ale odhodlanie ženy ju viedlo k tomu, že sa postavila pred Ježiša a takmer mu zatarasila cestu; padla pred ním na zem a zvolala: „Pane, pomôž mi!“ (Mt 15, 25). Dalo sa očakávať, že takéto gesto plné nehy a naliehavosti zmení Ježišov postoj. Namiesto toho Pán reagoval opäť znepokojujúcim obrazom: „Nie je dobré vziať chlieb deťom a hodíť ho šteňatám“ (Mt 15, 26). Kanaánčanka sa nenechala premôcť týmto novým odmietnutím a odpovedala rovnakou mincou, hrajúcou sa s obrazom, ktorý použil Majster: „Áno, Pane, ale aj šteňatá jedia odrobinky, čo padajú zo stola ich pánov“ (Mt 15, 27).

Obdivujúc tento skutok viery, lásky a odvahy, Ježiš nakoniec udelil

kanaánskej žene to, o čo žiadala: „Žena, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane, ako chceš“ (Mt 15, 28). Jeho mlčanie, jeho zdanlivý chlad, ženu utvrdilo v presvedčení, že bez Pána nič nezmôže. Ježiš niekedy mlčí, dáva nám pocítieť, akoby sme boli cudzí, a že si predstavujeme, akoby „nás nepočúval, že sme oklamaní, že počut len monológ nášho hlasu“[1]. A robí to preto, aby sme podobne ako kanaánska žena k nemu prichádzali naliehavejšie a aby sme postupne očistovali svoju vieru.

PREČO sa Ježiš takto správal ku kanaánskej žene? Prečo sa knej správal – v ľudských očiach – tak chladne? Svätý Augustín, odpovedajúc na túto otázku, poznamenal: „Kristus bol voči nej ľahostajný nie preto, aby jej odoprel milosť, ale aby rozniel jej túžbu“[2].

V podstate ide o postoj, ktorý možno zaujímame aj my, keď nás niekto požiada o dôležitú láskavosť.

„Dobré veci prichádzajú k tým, ktorí čakajú“, hovorí ľudová múdrost. Veríme, že ak je to naozaj dôležité, druhá osoba bude ešte chvíľu naliehať, kým nedostane, čo chce. Ak sa tak nestane, na prosbu možno zabudne.

Ježiš nám chcel ukázať, že žena naozaj túžila po uzdravení svojej dcéry. Táto zdanlivá ľahostajnosť mala kanaánsku ženu priviesť k tomu, aby ukázala svoju vieru konkrétnym a odvážnym spôsobom. Skutočne prosí, aj keď sa jej naliehanie zdá predčasné, vytrvá, aj keď sa považuje za nehodnú, a vytrvá tvárou v tvár ťažkostiam, až napokon dostane, čo chce. „Často vidíme, že Pán nám nedopraje hnedť to, o čo prosíme“, povedal svätý farár z Arsú, „robí to preto, aby sme po tom

vrúcnejšie túžili aby sme lepšie ocenili jeho hodnotu. Takéto oneskorenie nie je odmietnutím, ale dôkazom, ktorý nás disponuje k tomu, aby sme hojnejšie dostali to, o čo prosíme“[3].

Ježiš, keď videl vytrvalosť tej ženy, zvolal: „Žena, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane, ako chceš“ (Mt 15, 28). Dá sa povedať, že Pán chcel, aby sa jej túžba zväčsila, pretože nakoniec sa mal zázrak stať podľa toho, čo chcela. Keby bola jej túžba malá, možno by bol zázrak menší. Kedže však bola veľká, zázrak bude úplný. „Na túto pokornú ženu poukazuje Ježiš ako na príklad neochvejnej viery. Jej naliehavosť dovolávať sa Kristovho zásahu je pre nás povzbudením, aby sme nestrácali odvahu, nezúfali, keď nás trápia ťažké životné skúšky. Pán sa neodvracia od našich potrieb, a ak sa niekedy zdá, že je necitlivý k

prosbám o pomoc, je to preto, aby skúšal a posilňoval našu vieri“[4].

KANAÁNSKEJ ŽENE sa zrejme podarilo zmeniť Ježišove plány. Môžeme povedať, že Pán nemal v úmysle robiť žiadne zázraky, keď bol na ceste do Týru a Sidonu, a už vôbec nie niekomu, kto nepochádzal z Izraela, pretože bol poslaný ohlasovať spásu predovšetkým ľudu svojho Otca Boha. Ženino naliehanie však Krista pohlo a zmenilo jeho názor. Táto prekvapujúca dynamika sa vlastne vyskytuje aj na iných miestach Písma. Stáva sa to napríklad vtedy, keď sa Abrahám prihovára za Sodomu (porov. Gn 18, 22-33) alebo keď Mojžiš žiada o milosť pre Izraelitov, ktorí sa dopustili modloslužby (porov. Ex 32, 11-14). Stáva sa to aj vtedy, keď Mária na svadobnej hostine v Káne

Galilejskej sa prihovára u Ježiša, aby predišiel svoju hodinu a premenil vodu na víno pre radosť hostiny (porov. Jn 2, 1-11). Všetky tieto zmeny v Pánovom postoji sú motivované predovšetkým potrebami ľudí.

Navyše nám ukazujú, že plány Božej prozreteľnosti počítajú s našou slobodou a naším konaním. Ježiš je citlivý na to, o čo ho prosíme, a počúva nás s väčším porozumením, než by sme si vôbec mohli želať.

Ak sa vrátime k Pánovej zmene postoja, niečo podobné sa niekedy môže stať aj nám. Máme v hlave plán a nečakane sa objaví potreba pre niekoho, koho máme radi. Alebo sa môže stať aj to, že máme na nejakú vec veľmi jasný názor a člen rodiny alebo kolega si myslí opak. V oboch prípadoch môžeme mať tendenciu chrániť si svoj priestor a čas za každú cenu, alebo vnucovať svoje názory. Pánovo správanie nám naznačuje, že ľudia, najmä keď sú v núdzi, majú

prednosť pred našimi plánmi. A „táto otvorenosť srdca je zdrojom šťastia, pretože *viac radosti je z dávania ako z prijímania* (Sk 20, 35). Človek nežije lepšie, ak uteká pred druhými, ak sa skrýva, ak sa odmieta deliť, ak sa bráni dávať, ak sa uzatvára do pohodlia“^[5]. Môžeme prosiť Máriu, aby sa za nás prihovárala, a aby sme sa s nehou jej Syna pozerali na všetkých, ktorí prechádzajú naším životom.

[1] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 304.

[2] Svätý Augustín, *Kázeň* 77, 1: PL 38, 483.

[3] Svätý Ján Mária Vianney, *Kázeň o modlitbe*.

[4] František, *Anjel Pána*, 20-VIII-2017.

[5] František, *Evangelii Gaudium*, bod 272.

pdf | document generated automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/meditation/streda-18-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/> (29.07.2025)